

KOVÁCS ISTVÁN

Fogadkozás

A fogadkozást
táplálhatja parányi hit,
önbizalomvágy,
sokkoló szégyenérzet
s ki tudja, még mi minden.
Az újabb és újabb,
és annál is újabb fogadkozás
a tehetetlenség labirintusába,
a hiábavaló esküdözés
kusza kerengőjébe űz,
a szürkülő téli álom
dermedtségébe ringat nyáron is,
s tetszelegni
a magyarázkodás pózába báboz
a pillangóléttel ámító
mesebeli tükör előtt...
Tükrünk,
tükrünk...
Megrepszte
a leplében lopakodó halál.

Látomás nyolcvan felé közeledve

Kinek hajsolt életéből
egyetlen lépésre ha futja,
megáll a Styx folyamánál,
mert készületlen a nagy útra.
A halál vizét hogy elvezesse,
a létre esküdő két ujjá
ikercsatornát szánt a mennybe,
színeit vesztett vak szivárványt,
ívelő medrük cukor-márvány,
mely feloldódhat a Tejútban.
S hogy éj-arcát mutassa újra
a hol bús, hol vidor napóra,
hunyorzó arany perc-szemcséit
ökölcsapással égbe szórja.
Ki indulatában ily bátor,
lehet majd **nyolcvanon túl is** túljutva
a sziporkázó **mindenségben**
a időtlenség mutatója.